

Formanden: Det er på vippen, om der skal være aftenmøde eller ej. Det er tinget selv, der træffer afgørelsen.

Poul Møller: Ja, foreløbig går jeg ud fra, at det er talerne, der træffer afgørelsen. Men vi har jo vor taletid, og der er jo sket en hel del i den sidste tid, og nu har man også gennemgået boligforliget, så det er nok muligt, at det kommer til at tage sin tid, dette her. Men jeg skal prøve på ikke at forlænge debatten mere end højst nødvendigt.

Jeg vil gerne først gøre nogle bemærkninger til det ærede medlem hr. Baunsgaard, må jeg vel sige, da han titulerede mig så fint. Hr. Baunsgaard var inde på mine betragtninger om besparelser, men syntes slet ikke at lægge vægt på, at det, jeg, der som udenforstående sidder med protokollatet, gjorde, var at stille nogle spørgsmål; det var ikke en kritik at, at der bliver sparet, for jeg vil da hellere end gerne se 125 mill. kr. sparet. Men nu har jeg siddet i så mange forhandlinger med regeringen, og man har sagt: det er plat umuligt; vi har siddet og forhandlet i december og fået at vide, vi har siddet og forhandlet i januar og fået at vide, at regeringen ikke kunne finde besparelser til 125 mill. kr., og så går man over, ja, nu skal jeg altså ikke sige i Assistenthuset, så over sukkenes bro, eller hvad det hedder dér, og så siger man: ja men all right, så sparer vi 125 mill. kr. Da er det, jeg som udenforstående bare stiller det spørgsmål: hvor sparer man de 125 millioner? Og nu har jeg altså fået oplyst af finansministeren — og det takker jeg for — at det er noget, regeringen skal finde ud af. Egentlig kunne man så sige: hvis regeringen kan finde ud af det nu, kunne den så ikke have fundet ud af det, inden den havde fremsat finanslovsforslaget? Men selvfølgelig kan den deroverfor sige, at så var der 125 mill. kr. til, vi skulle have sparet for at få et forlig. Men det viser altså, at der har været stødpuder; regeringen må mene, der er stødpuder i dens budget, og altså havde der været mulighed for at lave et budget, der var billige.

Se, hr. Baunsgaard gør jo altid meget ud af samarbejdsproblemerne, og jeg forstår da godt, at der må samarbejdes i et folketing, når man er enig om en opgaves løsning;

men jeg forstår ikke, at man ikke også i et folketing og i et folkestyre må have lov til at tillægge uenighed, når man er uenig. Hr. Baunsgaard sluttede med nogle meget stærkt moralske betragtninger; han var så moraliserende over for mit parti, at man jo egentligt må spørge: hvad er det for noget, hr. Baunsgaard vil have? Vil han da have, vi skal udglatte og udslette alle meningsforskelligheder, også hvor vi virkelig er uenige om fremgangsmåder, om indhold, om tanker — skal vi dér bare udslette for at samarbejde? Det kan dog vel ikke være meningen; det må vel være meningen, at de, der støtter regeringen, og de, der har sammenfaldende synspunkter med regeringen, eller de, der mener, de kan øve indflydelse og så vil tage det dårlige med, de må så gøre det, og andre må lade være; sådan har det jo altid været her, deri er der ikke noget som helst nyt, og der er heller ikke spor nyt i, at de radikale støtter regeringen; det er ikke det sensationelle i denne sag, og derfor havde jeg heller ikke mange bemærkninger at gøre til det radikale venstre.

Hr. Baunsgaard sagde, at de radikale ikke havde sikret regeringen flertal, allerede af den grund at det kunne de radikale ikke. Det ved jeg godt; også jeg kan lægge tallene sammen. Men med det forhold, som hr. Niels Westerby har til mus, som han jo alligevel vil stemme for, er jeg ikke i tvivl om, at de radikales forhåndstilsagn til socialdemokratiet om at ville gennemføre afgifter havde været nok til at få dem gennemført, og det er det, jeg spørger om, om venstre har vidst, at de radikale på forhånd har givet tilsagn om at gennemføre disse afgifter helt eller delvis, som det blev foreslået i december måned. Hvis det er tilfældet, er det i hvert fald en oplysning, vi ikke fik under forhandlingerne, men det er muligt, venstre har fået den. Så er det jo rigtigt, hvis det er tilfældet, når hr. Poul Hartling og hr. Henry Christensen hævder, at vi ikke kunne få valg, og vi ikke kunne skifte regeringens flertal, men det må forudsætte, at man vidste, at de radikale ville hjælpe til over for regeringen i alle tilfælde.

Hr. Baunsgaard fremførte nogle bemærkninger om, at man ville have tid til at se på merværdiafgiften og detailafgiften, og at det krævede sin tid og alt det. Og det er jo nok muligt, at det kræver sin tid. Vi vil